

PASAULINIS BESTSELERIS

PAVOJINGA MEILĖ

SUZANNE COLLINS

baltos lankos

Suzanne Collins

PAVOJINGA MEILĖ

Antroji trilogijos „Bado žaidynės“ knyga

romanas

Iš anglų kalbos vertė Simona Kaziukonytė

baltos lankos

Spaudžiu gertuvę delnais, visai nekreipdama dėmesio, kad arbata jau seniai atvėso ir virto lediniu skysčiu. Nuo stingdančio šalčio mano raumenys siaubingai įtempti. Jeigu staiga čia atlėktų laukinių šunų gauja, vargiai gebėčiau įsikabaroti į medį. Turiu atsistoti, išjudinti rankas ir kojas. Bet, užuot krutinusis, sėdžiu nejudri tarsi uola po manimi, kol mišką apšviečia apyaušrio spinduliai. Negaliu kovoti su saule. Įstengiu tik bejėgiškai žiūrėti, kaip ateina diena, kurios aš baiminausi daugybę mėnesių.

Iki vidurdienio jie visi susirinks į mano namus ant Laimėtojų kalvos. Žurnalistai, operatoriai, netgi Efė Trinket, mano senoji globėja, atvyks į 12-ą apygardą iš Sostinės. Įdomu, ar ji vis dar nešioja tą kvailą rožinį peruką, ar bus pasirinkusi kokią nors kitą klaikią spalvą specialiai Nugalėtojų turui. Manęs lauks ir kiti. Patarnautojai, turintys tenkinti kiekvieną mano norą per ilgą kelionę traukiniu. Stilisto padėjėjai, puošiantys mane prieš kiekvieną pasirodymą. Mano stilistas ir draugas Sinas – jis sukūrė tą nuostabų apdarą, nuo pat Mirties žaidynių pradžios kreipusį į mane visų žiūrovų žvilgsnius.

Jeigu būtų mano valia, Mirties žaidynes pasistengčiau užmiršti. Niekada apie jas nekalbėčiau. Apsimesčiau, kad visa tai tėra slogus sapnas. Bet šito neleidžia Nugalėtojų turas. Jis

renjiamas kasmet, kai nuo paskutinių Mirties žaidynių pabai-
gos praeina tiek pat laiko, kiek lieka iki naujų. Tai dar vienas
Sostinės būdas varyti mums baimę. Mes, žmonės iš apygardų,
turime ne tik prisiminti geležinį Sostinės kumštį, bet ir šlo-
vinti jį. Šiais metais aš esu viena iš turo žvaigždžių. Turėsiu
keliauti iš apygardos į apygardą, stovėti ant pakylės priešais
minią ir sveikinti tuos, kurie slapta manęs nekenčia. Žvelgti į
veidus žmonėms, kurių vaikus aš nužudžiau.

Saulė kopia į dangų, ir aš atsistoju. Skauda visus sąnarius,
o kairės kojos nejudinau tiek ilgai, kad turiu kelias minutes
ją pamankštinti, kol atgaus jautrumą. Išbuva miške apie tris
valandas. Laimikio neturiu – net nemėginau medžioti. Šiaip
ar taip, grobis daugiau nebesvarbus, kad išmaitinčiau mamą
ir sesutę Primą. Dabar jos gali pirkti mėsą iš miestelio mėsi-
ninko, nors nė vienai mūsų ji neatrodo tokia skani kaip ką tik
sumedžiota žvėriena. Bet mano draugas Geilas Hotornas ir jo
šeima yra alkani, todėl negaliu jų nuvilti. Per pusvalandį ap-
žiūriu paspėstas kilpas. Kol abu su Geilu mokėmės mokykloje,
užtekdamo laiko patikrinti kilpas, medžioti, rinkti augalus, su-
grįžti į miestą ir parduoti dalį laimikio. Bet dabar, kai Geilas
dirba anglių kasyklose, o aš kiauras dienas neturiu ką veikti,
medžioju viena.

Geilas kasdien plūkiasi anglių kasyklose, leidžiasi į jas
šleikštulį keliančiais keltuvais ir kerta anglis. Žinau, koks tai
darbas. Mūsų mokykla kasmet rengia mokomąją kelionę į ka-
syklas. Kai buvau maža, jos man atrodė tiesiog nemalonus.
Klaustrofobiją keliantys tuneliai, troškus oras, iš visų pusių
gaubianti dusni tamsa. Kai mano tėvas ir dar keli šachtininkai
žuvo per sprogimą, vos prisiversdavau įlipti į keltuvaž. Kasme-
tė kelionė kėlė didžiulę baimę. Du kartus tyčia apsirgau taip

smarkiai, kad mama leido neiti į mokyklą, nes manė, jog užsikrėčiau gripu.

Mano draugas Geilas atsigauna tik miške – įkvėpęs gryno oro, matydamas šviečiant saulę ir čiurlenant skaidrius upokšnius. Neįsivaizduoju, kaip jis ištvėria. Na, gerai... Įsivaizduoju. Ištvėria todėl, kad tik taip gali išmaitinti motiną, du jaunesnius broliukus ir sesutę. O aš dabar aptekusi pinigais, turiu jų kur kas daugiau, nei reikia išmaitinti mudviejų abiejų šeimoms, bet jis nepaims nė skatiko. Jis net nenori, kad medžiočiau, nors pats tikrai nebūtų palikęs mano mamos ir sesutės alkti, jeigu būčiau žuvusi Mirties žaidynėse. Sakau Geilui, kad jis daro man paslaugą, nes sėdėdama namie ir nieko neveikdama tikrai kvoštelėčiau. Kad ir kaip ten būtų, niekad neatnešu laimikio jam būnant namie. Nesunkiai ištaikau kitą laiką, nes Geilas dirba dvylika valandų per parą.

Sekmadienis – vienintelė diena, kai mudu galime nuoširdžiai pabendrauti. Susitinkame miške ir medžiojame. Tai vis dar geriausia savaitės diena, tik ne tokia kaip anksčiau, kai kalbėdavomės apie visa, kas šauna į galvą. Žaidynės atėmė iš manęs net ir tai. Puoselėju viltį, kad praeis kiek laiko ir mūsų santykiai vėl taps nuoširdūs, nors nuojauta kužda, kad klystu. Praeities nesugrąžinsi.

Kilpose aptinku neblogą laimikį: aštuonis triušius, dvi voveres ir bebrą, įsipainiojusį į Geilo meistriškai susuktą vielą. Jis gudriai spendžia sąstus: statydamas kilpas nulenkia šakas, kad įkliuvę žvėreliai pakibtų ore ir jų nepasiektų plėšrūnai, iš liaunų šakelių pina tankius bučius žuvims gaudyti. Sąžiningai patikrinu visas kilpas ir suprantu, kad niekada nesugebėsiu iš akies – taip kaip Geilas – primesti, kurioje vietoje prabėgs žvėrelis. Tai ne vien patirtis, bet ir prigimties dovana. Tokia

pati kaip mano gebėjimas pataikyti pirmu strėlės šūviu kone aklinoje tamsoje.

Kai ateinu prie 12-ą apygardą juosiančios tvoros, saulė jau kybo aukštai danguje. Atidžiai išiklausau, ar negirdėti užiant elektros srovės. Nors ji turėtų būti tiekama visą parą, tai nutinka retai. Pralendu pro tvoros apačią ir atsiduriu Pievoje, mano namai čia pat. Mano senieji namai. Pagal įstatymą šis būstas priklauso mamai ir sesutei. Jei kartais krisčiau negyva, joms tektų čia grįžti. Bet kol kas jos laimingai gyvena naujame name ant Laimėtojų kalvos. Aš vienintelė užsuku į šią varganą lūšnelę, nes laikau ją tikraisiais namais.

Traukiu ten persirengti. Nusimetu seną odinę tėvo striukę ir apsivelku brangų vilnonį paltą, nors jis man ankštas per pečius. Nusispiriu minkštus odinius medžioklinius batus ir išspraudžiu koją į brangius pirktinius batelius. Jie, mamos manymu, geriau tinka mano dabartinei padėčiai. Lanką ir strėlinę iš jau anksčiau paslėpiau seno medžio drevėje. Nors laikas skubina, trumpai pasėdžiu virtuvėje. Židinyš užgesęs, stalas be staltiesės. Čia aš apverkiu savo senąjį gyvenimą. Gyvendamos lūšnelėje buvome visiškos vargšės, bet aš žinojau, kas esu, kodėl gyvenu, supratau, kad toks mano likimas. Gaila, praeities nebesugrąžinsi, nes šie prisiminimai tokie šviesūs, palyginti su dabartimi, kai esu tokia turtinga, tokia garsi ir taip nekenčia ma Sostinės valdžios.

Išgirstu gailiai miaukiant prie užpakalinių durų. Atidariusi pamatau Vėdryną, seną susivėlusį Primos katiną. Naujieji namai jam nepatinka beveik taip pat kaip ir man. Jis pabėga, vos tik sesutė išeina į mokyklą. Mudu niekada pernelyg vienas kito nemylėjome, bet dabar atsirado kažkoks ryšys. Aš įleidžiu katiną vidun, atpjaunu gabalą bebrienos ir netgi pakasau paausius.

– Bjauriai atrodai, katine. Turbūt ir pats žinai? – klausiu.

Vėdrynas trina si man į ranką prašydamas dar pakasyti, bet man metas skubėti.

– Eikš čia. – Čiumpu katiną viena, krepšį su grobiu kita ranka ir išeinu į gatvę.

Katinas ištrūksta ir dingsta už krūmų.

Žingsniuojau pajuodusia nuo anglių dulkių gatve ir jaučiu, kaip batai spaudžia pirštus. Einu kiemais, kad nukirsčiau da-
lį kelio, ir per kelias minutes pasiekiu Geilo namus. Jo mama Heizelė pamato mane pro langą, ji palinkusi triūšia virš kriauk-
lės. Moteris nusišluosto į prijuostę rankas ir pasitinka mane ant slenksčio.

Man patinka Heizelė. Gerbiu ją. Sprogimas, pražudęs mano tėvą, atėmė gyvybę ir jos vyrui. Ji liko našlė su trimis berniūkščiais ir dar negimusia dukrele. Nepraėjus nė savaitei po gimdymo, ėmė ieškotis darbo. Kas priims į kasyklas moterį su naujagimiu, juk juo nuolat reikia rūpintis. Vis dėlto jai pa-
vyko pasisamdyti skalbėja pas kai kuriuos krautuvininkus. Ke-
turiolikmetis Geilas, vyriausias iš berniukų, tapo šeimos galva. Daugybę kartų ėmė korteles, kad šeima gautų skurdų grūdų ir aliejaus davinį. Už tai jo vardas būdavo papildomai įrašomas į paaukotųjų Mirties žaidynėms sąrašą. Beje, jau ir tada jis buvo puikus medžiotojas. Tačiau vienas niekaip nebūtų sugebėjęs išmaitinti penkių žmonių šeimos, jeigu ne motina. Skalbdama ji iki kraujo nusitrindavo rankas į rundę. Žiemą jos būdavo tokios raudonos ir suskeldėjusios, kad imdavo kraujuoti vos prisilietus. Nežinia, kas būtų buvę, jeigu ne mano mamos su-
taisytas balzamas. Geilas su motina buvo tvirtai nusprendę, kad kiti vaikai – dvylikametis Roris, devynmetis Vikas ir ke-
turmetė Pozė – niekada neims maisto kortelių.

Pamačiusi laimikį Heizelė nusišypso. Pakelia bebrą už uodegos ir iš akies mėgina nustatyti svorį.

– Išeis puikus troškinys.

Kitaip negu Geilas, ji mielai priima laimikį.

– Ir kailis gražus, – sakau.

Mėgstu viešėti pas juos ir šnekučiuotis su Heizele. Ap-
tarinėti, ko vertas laimikis. Ji įpila man žolelių arbatos, ir aš
dėkinga apkabinu puodelį sustirusiais nuo šalčio pirštais.

– Kai grįšiu iš turo, galėčiau retkarčiais pasiimti drauge
Rorį. Po pamokų. Pamokyčiau šaudyti iš lanko.

Heizelė pritardama linkteli.

– Būtų šaunu. Geilas irgi norėtų jį mokyti, bet jis laisvas
tik sekmadieniais ir nori juos praleisti su tavimi.

Prieš savo valią išraustu kaip aguona. Vargu ar kas nors
pažįsta mane geriau negu Heizelė. Supranta, kas sieja mudu su
Geilu. Neabejoju, daugelis aplinkinių tikėjosi, kad anksčiau ar
vėliau mudu susituoksime, nors aš niekad nedaviau dingsties
taip manyti. Bet taip buvo iki Žaidynių. Iki tol, kol mano ne-
laimės draugas (irgi tapęs paaukotuoju) Pitas Melarkas visai
šaliai pareiškė, kad yra iki ausų mane įsimylėjęs. Ši meilės is-
torija padėjo mums išgyventi arenoje, tik Pitui tai nebuvo vien
gražus pramanas. Iki šiol nesuprantu, ką tai reiškė man. Bet
dabar tikrai žinau, kad Geilui buvo be galo skaudu. Suspaudžia
širdį vien pagalvojus, kad būsimame ture mudu su Pitu vėl tu-
rėsime vaizduoti įsimylėjėlius.

Dideliais gurkšniais išgeriu karštą arbatą ir pakylu nuo
stalo.

– Man metas. Turiu pasiruošti, kad gerai atrodyčiau prieš
kamas.

Heizelė mane apkabina.

– Prisikirsk skanėstų.

– Būtinai, – pažadu.

Paskui stabteliu Hobe, anksčiau jame parduodavau didžiąją grobio dalį. Prieš daugelį metų čia buvo anglių sandėlis. Paskui anglis ėmė krauti tiesiai į traukinius, ir nebenaudojamas sandėlis virto vieta, kur neteisėtai prekiaudavo keletas žmonių, o paskui tiesiog juodoju turgumi. Jeigu ši vieta traukia nusikaltėlius, turbūt esu viena iš jų. Medžioklė už 12-os apygardos ribų – sunkus, vos ne tuziną įstatymų pažeidžiantis nusikaltimas. Už jį baudžiama mirtimi.

Nors Hobo prekyautojai man nieko neužsimena, jaučiuosi jiems skolinga. Geilas pasakojo, kad Taukuotoji Sju, senyva moteris, kasdien verdanti katilus sriubos, per Žaidynes pirmoji pradėjo rinkti aukas mudviem su Pitu. Iš pradžių pinigų rinko tik Hobo žmonės, bet, pasklidus gandui, atsirado ir daugiau norinčiųjų mus paremti. Nežinau, kiek buvo tų geradarių, bet kiekviena dovana arenoje prilygo auksui. Nuo jų priklausė mudviejų su Pitu likimas.

Vis dar keista atverti Hobo duris su tuščiu medžioklės krepšiu ant peties ir nieko nepardavinėti, tik jausti, kaip kišenę plėšia pinigai. Stengiuosi apeiti kuo daugiau prekystalių ir apsipirkti. Perku kavos, bandelių, kiaušinių, verpalų ir aliejaus. Daug negalvodama nuperku tris butelius bespalvio alkoholinio gėrimo iš vienarankės moters vardu Riperė. Ji neteko rankos per nelaimingą atsitikimą kasyklose, bet turėjo užtektinai sumanumo išlikti gyva.

Alkoholį perku ne savo šeimai. Jis Heimičui, globojusiam mudu su Pitu per Žaidynes. Heimičas yra storžievis, žiaurus ir dažniausiai girtas. Bet jis puikiai atliko savo darbą, tikrai labai pasistengė, nes pirmą kartą per visą Žaidynių istoriją buvo

leista laimėti dviem paaukotiesiems. Kad ir koks bjaurus būtų Heimičas, jam irgi esu skolinga. Ir visada būsiu. Nupirkau Heimičui alkoholio, nes prieš keletą savaičių jo atsargos išseko, o nusipirkti nebuvo kur ir jį ištiko baisus priepuolis – visas drebėjo ir klykė iš siaubo, išsigandęs klaikybių, kurias regėjo tik jis vienas. Jis labai išgąsdino Primą, tiesą sakant, man irgi buvo nesmagu jį tokį matyti. Nuo to laiko kaupiu atsargas, jei kartais Heimičas vėl pristigtų gėrimo.

Pamatęs mane su buteliais rankose, Tvarkdarių viršinin- kas Krėjus susiraukia. Jis jau pagyvenęs, ryškiai raudoną veidą rėmina tvarkingai sušukuotų žilų plaukų sruogos.

– Mergaite, šis gėrimas tau per stiprus.

Krėjus turbūt žino, ką sako. Jei neskaičiuosime Heimičo, geria daugiausia iš visų mano kada nors sutiktų žmonių.

– Mano mama naudoja jį vaistams gaminti, – abejingai atsakau.

– Ką gi, jis tikrai sunaikins bet kokį užkratą, – atsako Krė- jus ir teškia ant prekystalio monetą, norėdamas įsigyti butelį.

Prieinu prie Takuotosios Sju, atsisėdu šalimais ant pre- kystalio ir užsisakau sriubos – rodos, ji išvirta iš moliūgų ir pupelių. Man valgant ateina Tvarkdarys Darijus. Jis irgi nusi- perka dubenėlį sriubos. Darijus – vienas mano mėgstamiausių tvarkos saugotojų. Jis neįsakinėja ir nesipuikuoja savo padė- timi, turi gerą humoro jausmą. Tikriausiai jam jau per dvide- šimt, nors neatrodo vyresnis už mane. Šypsena ir rudi į visas puses styrantys plaukai daro jį berniokišką.

– Argi neturėtum jau būti traukinyje? – klausia jis manęs.

– Jie atvažiuos manęs vidurdienį, – atsakau.

– Ar tau nederėtų būti labiau pasipuošusiai? – pašnibždo- mis, bet ganėtinai garsiai stebisi Darijus. Nors nuotaika prasta,

nesusilaikiusi nusišypsau iš jo pokšto. – Galbūt reikėtų įsirišti kaspiną į plaukus? – Jis trukteli mano kasą, o aš nustumiu jį šalin.

– Nesijaudink. Kai stilistai mane išgrąžins, negalėsi atpažinti, – pareiškiu.

– Puiku. Parodykime šaliai, kad ir maža apygarda turi kuo didžiulis, panele Everdin. Hmm... – Žiūrėdamas į Taukuotąją Sju Darijus nepatenkintas papurto galvą ir žingsniuoja pas draugus.

– Gražink dubenėlį! – surinka Taukuotoji Sju juokdamasi, todėl žodžiai skamba nepiktai. – Ar Geilas tave išlydės? – klausia.

– Ne, jis nepateko į sąrašą, – atsakau. – Bet mačiausi su juo sekmadienį.

– Keista, kad jo nėra sąrašė. Juk jis tavo pusbroliu, – nusišaipu Sju.

Tai dar viena Sostinės išgalvota melagystė. Mudviem su Pitu patekus į Žaidynių finalininkų aštuonetą, Organizatoriai nusiuntė į apygardas žurnalistus, kad sukurtų mūsų gyvenimo istorijas. Žurnalistai ieškojo mano draugų, ir visi tvirtino, kad aš draugauju su Geilu. Tačiau Geilas netiko būti mano geriausiu draugu, tai nederėjo su romantiškais jausmais, mano reiškiamais arenoje. Geilas buvo per daug gražus, per daug vyriškas, be to, visiškai nesistengė šypsotis ir įtikti kameroms. Vis dėlto mudu esame panašūs, ganėtinai panašūs. Tikri Klodo gyventojai. Tiesūs juodi plaukai, gelsva oda, pilkos akys. Todėl kažkokiam gudručiui šovė į galvą pavadinti Geilą mano pusbroliu. Sužinojau tai tik grįžusi namo, kai geležinkelio stotyje mama pasakė: „Tavo giminaičiai taip trokšta tave pasveikinti!“ Atsigręžusi pamačiau laukiančius Heizelę, Geilą, jo broliukus ir sesutę. Kas man beliko daryti?

Taukuotoji Sju žino, kad mudu su Geilu ne giminės. Žino ir kiti daugybę metų mus pažįstantys žmonės, tik, rodos, užmiršo.

– Laukiu nesulaukiu, kol viskas baigsis, – sukuždu.

– Suprantu, – atsako Taukuotoji Sju, – bet turi iškęsti viską iki galo. Verčiau nepasivėlink.

Man einant į Laimėtojų kalvą, ima snyguriuoti. Nuo miesto centro iki jos vos kilometras, bet atrodo, kad patenki į visai kitą pasaulį. Laimėtojų kalva – atskiras rajonas, supamas žalumos ir puošiamas žydinčių krūmų. Čia pastatyta dvylika namų, kiekvienas jų bent dešimt kartų didesnis už tą, kuriame užaugau. Devyni namai tebestovi tušti. Kiti trys priklauso Heimičiui, Pitui ir man.

Būstai, kuriuose gyvena mano šeima ir Pitas, spinduliuoja gyvybe. Langai švyti, iš kaminų kyla dūmai, prie durų pritvirtinti ryškiai nudažytų javų ryšeliai – jie rodo netrukus vyksiant derliaus šventę. O Heimičo namas, nors rajono tvarkytojas ir stengiasi, atrodo apleistas ir neprižiūrėtas. Sustojusi prie jo durų sukaupiu drąsą – žinau rasianti landynę – ir žengiu vidun.

Nosį riečia šlykštus dvokas. Heimičas neįsileidžia vidun tvarkytojų ir pats neapsikuopia. Nuo metų metais besikaupiančios alkoholio ir vėmalų, virtų kopūstų ir pridegusios mėšos, purvinų drabužių ir pelių spirų smarvės man ima graužti akis. Skinuosi kelią pro išmėtytus ant grindų maišelius, sudaužytus butelius ir kaulus, kol galiausiai randu Heimičą ten, kur ir tikėjaisi. Jis sudribęs knarkia prie virtuvės stalo, rankos atmestos į šalis, veidas mirksta alkoholio klane.

Papurtau jį už peties.

– Kelkis! – surinku, nes nežinau jokio kito būdo jam prižadinti.

Heimičas trumpam liaujasi knarkęs, paskui užparpia dar garsiau. Papurtau stipriau.

– Heimičai, kelkis! Šiandien prasideda Nugalėtojų tu-ras! – Atveriu langą ir giliai įkvepiu tyro oro. Ropščiuosi per šiukšlių krūvas ir atkasu skardinį kavinuką, prileidžiu iš čiaupo vandens. Ugnis krosnyje dar ne visai užgesusi, ir man pavyksta įpūsti kelias žerplėjančias anglis. Įberiu į kavinuką gerą saują kavos, kad išeitų stiprus gėrimas, ir pastatau ant viryklės.

Heimičas vis dar nepabunda. Nebesumodama, ką daryti, prisipilu dubenį ledinio vandens ir šliūkšteliu jam ant galvos, pati atsitraukiu. Heimičas sustūgsta kaip žvėris. Pašoka, nuspiria kėdę kokius tris metrus ir užsimoja peiliu. Buvau pamiršusi, kad jis visada miega sugniaužęs peilį rankoje. Turėjau ištraukti peilį, kol miegojo, bet buvau užsigalvojusi. Keikdamasis paskutiniaisiais žodžiais Heimičas kurį laiką švaistosi peiliu, kol pagaliau atsitokėja. Tada nusišluosto veidą marškinių rankove ir atsigręžia į langą. Aš dėl viso pikto užsiropščiau ant palangės, jeigu tektų nešti kailį.

– Ką čia darai? – burba jis.

– Liepei tave pažadinti, likus valandai iki atvykstant žurnalistams, – atsakau.

– Ką? – nesupranta.

– Pats prašei, – tvirtinu.

Atrodo, ima prisiminti.

– Kodėl aš visas šlapias?

– Todėl, kad purčiau tave iš paskutiniųjų, bet nepabudinau, – atšaunu. – Jei norėjai meilaus apsiėjimo, reikėjo paprašyti Pito.

– Ko manęs paprašyti?

Vien išgirdus šį balsą nuo kaltės, iš liūdesio ir baimės man sugniaužia paširdžius. Ir iš ilgesio. Turiu pripažinti, esama ir tokio jausmo. Bet ilgesys nė iš tolo negali varžytis su kalte, liūdesiu ir baime.

Žiūriu, kaip Pitas eina prie stalo, šviesiuose plaukuose matau pirmąsias snaiges – jos blizga nušviestos saulės spindulių, sklindančių pro langą. Jis atrodo stiprus ir sveikas. Visiškai nepanašus į sergantį ir išbadėjusį vaikina, su kuriuo kartu kovojau arenoje. Beveik nešlubuoja. Pitas padeda ant stalo kepalą ką tik iškeptos duonos ir paduoda Heimičui ranką.

– Kad prižadintum mane, o ne susargdintum plaučių uždegimu, – atsako Heimičas paduodamas jam peilį. Heimičas nusivelka nešvarius marškinius, lieka su neką švaresniais apatiniais ir apsišluosto sausu marškinių skvernu.

Pitas nusišypso ir pamirko peilį į stovintį ant grindų butelį. Nušluosto ašmenis savo švariais marškiniiais ir suraiko duoną. Pitas mus visus aprūpina šviežiais kepiniais. Aš medžioju. Jis kepa. Heimičas geria. Kiekvienas turime savo užsiėmimą, padedantį negalvoti apie Mirties žaidynes, tramdantį mintis apie jas. Tik padavęs riekę Heimičui, Pitas pagaliau pažvelgia man į akis.

– Imsi riekelę?

– Ne, aš pavalgiau Hobe. Bet vis tiek ačiū. – Mano balsas tarsi nesavas, toks oficialus. Taip kalbu su Pitu nuo tada, kai žurnalistai nufilmavo mūsų laimingą sugrįžimą ir mudviem neberekėjo apsimitinėti.

– Nėra už ką, – atkerta jis.

Heimičas numeta marškinius ant grindų.

– Brr. Turite gerokai apšilti, kad švelniai elgtumėtės vienas su kitu, kai prasidės turas.